

af Ministeriet saa meget elskede og afholdte og tillige saa meget benyttede § 25 skulde kunne komme til Anvendelse her. Naar jeg skal tage det Spørgsmaal under Overveelse, om jeg for mit Vedkommende skal stemme Nei til denne Bevilling eller ikke, saa kommer det Spørgsmaal meget stærkt med ind i Betragtning. Hvorledes stiller den ærede Krigsminister sig til dette Spørgsmaal. Tænker han sig, at denne Bevilling, hvis den bliver nægtet her i Thinget, kan være Gjenstand for hurtig Behandling efter den bekendte provisoriske Recept under Henvi-
ning til § 25? Tænker den ærede Minister, at hele Bevillingen kan lade sig lave paa den Maade, at han siger: Følgehøring har viist, at det ikke vil have disse Gevæer, men vi anse dem for nødvendige og anstafte dem efter § 25? Eller stiller han sig saaledes, at der kan være enkelte Dele af denne Bevilling, han kan være med til at tage paa denne Maade, at der er enkelte Dele f. Ex. nogle Maffindele eller andre Dele af Geværet, som han mener sig berettiget til at anstafte? Med andre Ord, mener den ærede Minister sig berettiget til at optræde saaledes, at han enten deler Anstafelsen og tager f. Ex. Laaledese og jaadanne andre Dele ad provisorisk Ve, eller sig giver selv hele Bevillingen i Genhold til § 25, saaledes som Ministeriet har faaet betæntelig Vist til at gjøre? Jeg mener, at den høitærede Minister vilde gjøre Thinget en stor Tjeneste ved at forklare, hvorvidt hans Stilling til denne Sag er af samme Art, som han har udviklet i Landstthinget angaaende de extraordinære Forantaltninger. Det er dette Spørgsmaal, jeg har villet fremsætte, og jeg tror, det vilde være i høieste Grad oplysende for hele Thinget at faae et fyldestgjørende Svar derpaa.

Krigsministeren (Bahrnson): Jeg vil nødig stufte det ærede Medlems Forventninger for længe, derfor reiser jeg mig strax for at sige, at det ikke kunde falde mig ind at svare derpaa. Jeg tillader mig til Gjengjæld at spørge det ærede Medlem: Kan han sige, om vi faae en regelmæssig Finantslov i Aar eller ikke? De to Ting forekommer mig dog at hænge sammen.

Bjørnbaek: Jeg vil blot svare den høitærede Krigsminister, at Spørgsmaalet, saaledes som det nu foreligger, ikke har den fjerneste Forbindelse med Finantsloven, og jeg indser saaledes ikke, hvorfor han stiller disse to Ting sammen. Det er kun at undvige det Spørgsmaal, jeg direkte har rettet til ham.

Solstein-Redeborg: Jeg tilstaar, at det Svar, som den høitærede Krigsminister gav det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Bjørnbaek), forekom mig saa orafelmæssig, at jeg haaber, at det er hans Mening at gjøre det lidt forstaaeligere. Saalænge han ikke gjør det, haaber jeg ikke, at det er nødvendigt at komme længere ind derpaa. Jeg antager nemlig ikke, at det er den ærede Ministers Mening, at han har svaret det ærede Medlem. Han har kun sagt Noget, som var galt, nemlig at det afgang af, om vi fik en regelmæssig Finantslov. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) kunde ikke forstaa, hvorledes Fædrelandets Vel kunde have noget med en Forretning at gjøre — det ærede Medlem sagde nu Geschäft, jeg veed ikke, hvorfor han vil bruge saadant et stigt Ord. Det maa ligge i, at han ikke har hørt, hvad den høitærede Krigsminister sagde for lidt siden. Han oplyste nemlig om, hvorledes Fædrelandets Vel baade i 1864 og for Østerrigs Vedkommende 1866 fuldstændig var gaaet til Grunde, fordi man ikke havde gjort en god Forretning i sin Tid. Ministeren udtalte samtidig, at jeg havde udtalt en Haan overfor det, der stete i 64 — det har jeg naturligtvis ikke gjort; det kunde i det Hele aldrig falde mig ind at haane Noget, men jeg sagde kun, at det der var stet i 1864, var ikke af den Natur, at det skulde opfordre Folkethinget eller overhovedet noget Menneffe til at gaa frem i altsor blind Tillid til de jagkyndige Militærautoriteter, og jeg henviste til de sorgelige Resultater i 1864 særlig med Hensyn til vore Geværens Brugbarhed, og saa svarede den høitærede Krigsminister, at det var dog ikke saa forstrækeligt, det var da ikke Noget at haane for; ganske vist vare Geværene daarlige, men de vare meget værre i Østerrig, der havde hele Stillingen viist sig at være uholdbar blot paa Grund af deres daarlige Gevæer. Jeg vil nu tilstaa, at jeg ikke synes, at det er noget Argument for vor Stilling i 1864, at man andre Steder havde gjort en ligesaa daarlig Forretning. Det kan man jo vel altid oplyse, naar en Mand har gjort en daarlig Forretning, at Andre har gjort en ligesaa daarlig, og den Bemærkning fra den høitærede Ministers Side forekommer mig da snarere at bestræke, at jeg havde Ret, naar jeg sagde, at man skal se sig for, passe paa ikke at gjøre en daarlig Forretning. Hvorledes det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds efter dette kan staa op og sige, at han ikke kan se, hvad Forbindelse der er mellem en daarlig Forretning og Fædrelandets Gistens, forstaaer jeg ikke; thi det var netop en daarlig